

Et kærligheds eventyr for seniorer.

Det absolutte bedste jeg har fået ud af mit otium er, at jeg har fundet en rigtig dejlig kvinde at dele livet med. Efter at have brugt de første år af min tid som efterløkker med dels, at skrive de par bøger det hidtil er blevet til, dels at oparbejde en god og stabil vennekreds, gennem bl.a. efterlønsklubben og andre foreninger jeg blev medlem af, meldte trangen til at finde en livsledsager sig. Efter flere, ikke helt vellykkede tiltag, havde jeg nærmest bestemt mig til at leve "det frie og uforpligtende ungarleliv" resten af mine dage. Jeg havde det egentlig ret godt med at være "den frie fugl". Men - det ville nu også være rart at have en at dele livets glæder og sorger med. Så, selv om ungarlelivet absolut har sine fordele, så mente jeg nu ikke, at et liv med den rigtige kvinde ikke var at foragte. Men – men, nu skal man jo ikke forjage sig. Så er det bedre at forsøge sig lidt frem i al stilfærdighed.

En tur med efterlønsklubben til Kroatien i 2012, blev starten på en vis interesse for en af de kvindelige deltagere. På turen, som i øvrigt var en pragtfuld tur, blev det nu ikke til den helt store kærlighed. Jonna, som min udkårne hedder, har senere fortalt, at også fra hendes side var der interesse, men at hun syntes der var for stor konkurrence fra andre kvindelige deltagere, og det mente hun ikke at kunne hamle op med. Derfor blev det ikke rigtig til noget med yderlig kontakt.

Men nu har jeg aldrig været den, der bare giver op uden at alle muligheder er afprøvet. Så, det var med at være tålmodig, og se om man ikke kunne liste sig ind på "stegen".

Flere muligheder blev afprøvet, bl.a. når vi mødtes i efterlønsklubben. Jonna inviterede et par gange en veninde til middag, og jeg prøvede ihærdigt at spørge ind til, hvornår vi skulle spise? Det gav ikke nogen reaktion, højst et lille forsigtigt smil fra damens side. En ny taktik måtte udtænkes.

Det blev dagen for den årlige generalforsamling i Efterlønsklubben i april 2014. Det regnede, så jeg ringede til Jonna og spurgte om hun ikke kunne komme forbi og tage mig med. Det ville hun gerne, og efter generalforsamlingen inviterede Jonna på kaffe. Endelig lykkedes det at få en nærmere kontakt etableret.

Nu gik det til gengæld stærkt. Jeg inviterede Jonna i biografen til en ny dansk film – Klumpfisken, en film om fiskerlivet i Hirtshals, og med den bagtanke, at det kunne bidrage til at vi kunne tale om min tid som fisker i min "grønne ungdom".

Da det var en premiefilm, undersøgte jeg på biografens hjemmeside hvordan det stod til med at få billetter til den dag vi havde bestemt. Til min forbauselse viste det sig, at der kun var to forudbestillinger. Så der var ingen grund til at frygte, det ikke skulle være plads. Da vi kom til biografen og skulle købe billet, viste det sig at vi faktisk var de eneste der skulle se filmen. Så det blev "næsten" en privat forevisning kun for os to.

Senere kunne jeg ikke dy mig for at "prale" lidt med denne bedrift. På den lokale bodega, havde flere af kammersjuckerne godt fået en mistanke om, at der var noget i gære. De spurgte flittigt ind til, om jeg var blevet forelsket på mine gamle dage. Og, ikke mindst, hvordan jeg ville takle denne, for mig nye situation.

Nu kunne jeg jo med god grund give dem medhold i, at der ganske rigtigt var noget i gære. Og hvis de gerne ville have opskriften på, hvordan man gør sine hoser grønne hos en dejlig kvinde, - så var det bare at leje den lokale biograf, invitere damen på en privatforestilling – se, sådan skulle den ged barberes!

Der faldt en del sprøse kommentarer til dette. Selvfølgelig troede de ikke på historien. Det var vel bare et udslag af nok et forgæves forsøg på, at dække over et forlist kærlighedseventyr.

Jeg lod dem blive i troen, og i mellemtiden udvikledes Jonnas og mit forhold sig på bedste vis. Vi holdt virkelig meget af hinanden, og det varede ikke længe inden jeg mere eller mindre flyttede ind hos Jonna på Jonnasvej i Asserbo, hvor Jonna har et dejligt hjem.

Af samme grund blev det ikke til så mange besøg på den lokale bodega, hvilket kammersjykkerne selvfølgelig ikke kunne lade være med at kommentere. En dag jeg havde været et smut hjemme i min lejlighed og derfor benyttede lejligheden til at kiggede ind på bodegaen, var kommentaren.

-Hvad faen har du så travlt med, vi ser dig jo næsten aldrig? Nu tror jeg nok de havde lugtet lunt, men, da jeg ikke havde sagt noget konkret, var nysgerrigheden stor. Jeg måtte jo beklage at jeg ikke havde så meget tid til bodegabesøg, da der var dukket andre interesser op. Bl.a. kunne jeg denne dag meddele stambordet, at jeg skulle hjem og slå græs. En af kammersjykkerne sad med et listigt udtryk i ansigtet og spurgte: Hvordan faen bærer man sig af med at slå græs i en førstesals lejlighed?

Jeg svarede: Ja min ven, det kan du så tænke over til vi mødes næste gang!

Den 1. august 2014 flyttede jeg officielt ind hos Jonna, på Jonnasvej 10 i Asserbo. Jeg havde sagt min lejlighed gennem de sidste 27 år op. Selv om det var gået stærkt med at tage beslutningen, var vi ikke i tvivl om, at vi gjorde det rigtige. Selvfølgelig havde vi diskuteret det hele meget nøje igennem, og opvejet muligheder for at leve som par, men beholde hver sin bolig, mod det, at bo sammen. Vi var ikke helt unge mere, og skulle vi have mulighed for at nyde vores otium sammen, og da vi virkelig holdt af og elskede hinanden, var vi begge enige om at dette var den rette beslutning.

Selvfølgelig var der mange ting at tage hensyn til. Jeg har været gift og skilt for mange år siden. Mine børn har jeg ikke haft kontakt med de sidste 20 år, men det har jeg lært at leve med. Mit liv, indtil jeg mødte Jonna, har været ret kaotisk i perioder, nogle vil sikkert mene jeg levede et ret ansvarsløst liv, og ikke tog hensyn til andre. Det vil jeg ikke benægte har været tilfældet i nogle situationer. Men sådan blev det, og det der er sket i fortiden, kan man jo af gode grunde ikke lave om på.

Jonna har levet hele sit liv sammen med sin mand, og har haft et trygt, godt og solidt ægteskab, indtil hendes mand desværre døde i 2008, efter flere års alvorlig sygdom, hvor Jonna selv passede og plejede sin mand i hjemmet.

Nu stod vi begge overfor en ny udfordring på vores ældre dage, en udfordring som ville kræve store ændringer i vores hidtidige hverdag, og ikke mindst, en udfordring som betød at to helt forskellige livsformer skulle forenes i et. Da vores hidtidige liv havde været vidt forskellige fra hinanden, betød det at vi begge skulle acceptere store forandringer i hverdagen, for at få det til at fungere. Det var lidt af en opgave for os begge. Men en opgave vi begge var indstillet på skulle løses.

Og jeg er ovenud lykkelig for at kan sige for os begge – det lykkedes sgu.

Selvfølgelig er vi ikke enig om alt, og har da også haft megen diskussion undervejs. Men vi har valgt at ville leve et liv sammen på godt og ondt, så må de uenigheder og problemer der opstår undervejs løses til det bedste for os begge. Og det bliver de, selv om det ikke altid er lige nemt.

For os begge betød det, vi skulle omstille os fra at være ret enerådige i vores hverdag, til pludselig at skulle tage hensyn til en andens mening også. For mig betød det også, at jeg fik en hel ny familie at skulle forholde mig til. Jeg i starten lidt spændt på hvordan det ville udvikle sig. Men jeg kunne have sparet mig disse spændinger. Jeg er blevet helt fantastisk godt modtaget af familien, både af Jonnas børn og børnebørn, og resten af min nye familie. Det har været en varm og dejlig oplevelse.

Også i den helt almindelige hverdag betød det store forandringer for os begge. Vi havde begge et helt hjem, som nu skulle sammensættes til et. Denne opgave syntes jeg vi har klaret til vores fælles bedste, og i fuld forståelse fået plads til, hvad vi hver i sær havde af ønsker for vores fremtidige fælles hjem.

Jonnas dejlige hus, havde hun overvejet at skille sig af med, da hun syntes det var for stort til hende alene. Nu har vi i stedet indrettet det, så det fuld ud opfylder vores fælles behov, og det er vi ovenud lykkelige for begge to. Jeg har f.eks. altid drømt om at få et lille værksted, hvor jeg kunne gå og rode med nogle af mine mange kreative ideer. Det har jeg fået nu, og det bliver i høj grad flittigt brugt.

Vi har en dejlig have, som vi i fællesskab bruger meget tid på. Her var jeg helt på bar bund, da jeg ikke tidligere har haft mulighed for at udfolde mig i den retning. Det er der absolut rådet bod på nu. Vi er startet i det små, men allerede nu er vi kommet langt med de planer vi har for fremtiden. Og vi bliver begge bedre som tiden går.

Den absolutte største begivenhed i vores nye liv sammen var, da vi den 11. juli 2015 giftede os. Det var en rigtig stor dag for os begge. Dagen blev fejret med familie og venner til en rigtig dejlig fest i Melby Sognegård, hvor byrådsmedlem Anette Westh forestod den officielle del af vielsen på en varm og hjertelig måde. Vi blev fejret af familie og venner, som gjorde dagen uforglemmelig for os begge.

Vi besluttede at gifte os, da vi begge mener det er det rigtige at gøre. Vi kunne selvfølgelig sagtens have levet sammen uden giftemål. Det ville der ikke have været noget problem med.

Men, vi er begge måske lidt gammeldags indstillet netop hvad dette angår. Og, da vi elsker hinanden og er indstillet på at være sammen resten af vores dage, faldt det os ganske naturligt at vi giftede os.

Det betyder ikke at vores tidligere liv, hvor vi begge har været gift, er glemt bort fra tid og evighed. Det betyder, at den kærlighed vi har til hinanden nu, er bevis på vi begge er kommet videre i livet, og godt tør tage nye udfordringer til os.

Jeg kan kun sige til alle i deres livs efterår. Selv om man er kommet op i alderen, er det aldrig for sent at udfordre kærligheden.

